

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617203886
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3617203886.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25 proti žalovanému X. W., bytom H. nad C. 275, zastúpeného Mgr. Michal Ferčák, advokát v Topoľčanoch, Bernolákova 1652/29, o zaplatenie 816,45 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 6Csp/245/2017-119 zo dňa 14. novembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a III. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 751,07 € spolu s úrokom z omeškania 5,05% ročne: zo sumy 125,38 € od 15.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.11.2014 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.12.2014 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.01.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.02.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.03.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.04.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.05.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.06.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.07.2015 do zaplatenia, zo sumy 61,48 € od 12.08.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 83,98%. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 09.04.2014 (ku dňu uzavretia zmluvy medzi stranami), § 39, § 41, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 6, § 53 ods. 9, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 565 Občianskeho zákonníka, § 232 ods. 2, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z toho, že žalovaný požiadal žalobcu žiadosťou zo dňa 07.04.2014, ktorú žalobca akceptoval dňa 09.04.2014, o poskytnutie revolvingového úveru s úverovým limitom 1 170 €. Zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Keďže si žalobca podanou žalobou neuplatňuje právo na zaplatenie úrokov a inej odplaty na podklade zmluvy, nemá žiaden význam skúmať, či zmluva obsahuje všetky náležitosti, ktoré sú potrebné pre platné dojednanie úrokov a poplatkov. Žalovaný čerpal úver do výšky 1 001,83 €. V lehote splatnosti nezaplatil žiadnu splátku. Už prvú dohodnutú splátku zaplatil oneskorene. Omeškal sa aj so zaplatením nasledujúcich splátok. Spolu zaplatil len sumu 185,38 €. Žalovanému teda ostala neuhradená povinnosť zaplatiť žalobcovi zvyšok poskytnutej istiny úveru, teda sumu 816,45 € (1 001,83 € - 185,38 €). Súd však musel

prihliadnuť na vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku. Žalovaný síce námietku premlčania vzťahuje len na prípad bezdôvodného obohatenia (ak by si žalobca uplatnil nárok z iného právneho dôvodu), zákon však nepozná podmienenú námietku premlčania. Raz vznesená námietka premlčania uplatneného nároku má účinky podľa § 100 OZ bez ohľadu na to, aký právny dôvod premlčania dlžník v námietke uvedie. Inými slovami, hoci sa žalovaný domnieva, že žalobcovi nárok môže patriť len z iného právneho dôvodu, ako uviedol v žalobe a vo vzťahu k tomuto právnomu dôvodu vzniesol námietku premlčania, má jeho námietka premlčania účinky vo vzťahu k uplatnenému nároku, hoci ho tak žalobca, ako aj súd posúdili ako dôvodný z iného právneho dôvodu. Súd sa preto zaoberal vznesenou námietkou premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu. Pre posúdenie dôvodnosti námietky premlčania sa súd musel najskôr vysporiadať s určením splatnosti úveru. Žalobca tvrdí, že úver zosplatnil pre omeškanie žalovaného s úhradou 2. splátky o viac ako tri mesiace. Toto svoje skutkové tvrdenie však podľa názoru súdu nepreukázal. Žalobca ako dôkaz predložil list zo dňa 24.08.2014 a doručenkou k nemu, preukazujúcu jeho doručenie žalovanému. Súd však uvedený list nepovažuje za jednostranný právny úkon vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru v zmysle ustanovenia § 565 OZ a čl. 13.1. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere. K okamžitému zosplateniu úveru nemôže dôjsť automaticky. Ustanovenie § 565 OZ vyžaduje, aby veriteľ o zaplatenie celej pohľadávky žiadal dlžníka. To znamená, že musí urobiť jednostranný právny úkon adresovaný dlžníkovi. Ak ide o omeškanie s plnením spotrebiteľskej zmluvy, musí zároveň dodržať aj postup podľa § 53 ods. 9 OZ a spotrebiteľa vopred na uplatnenie tohto práva upozorniť. List zo dňa 24.08.2014 súd považoval práve za takéto upozornenie. Žalobca však netvrdil, že by okrem tohto listu zaslal žalovanému aj iný právny úkon smerujúci k predčasnemu zosplateniu úveru. Žalobca teda žalovaného v súlade s § 53 ods. 9 OZ na možnosť uplatniť predčasné splatenie úveru upozornil, avšak skutočnosť, že následne k predčasnemu zosplateniu úveru došlo, zo žiadneho z navrhnutých a vykonaných dôkazov nevyplýva. Preto súd dospel k záveru, že nedošlo k žiadnej zmene dohody o splatnosti poskytnutého úveru v mesačných splátkach splatných vždy k 11. dňu v mesiaci, počnúc 11.05.2014. Vo vzťahu k námietke premlčania súd teda posúdil, že splatnosť dlhu nastala v mesačných splátkach po 62,69 €, počnúc 11.05.2014, až do splatenia poskytnutej istiny. Podľa § 103 OZ začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich splatnosti. Premlčané sú teda všetky splátky, ktorých splatnosť nastala pred 07.09.2014 (skôr ako tri roky pred podaním žaloby). Ide o štyri splátky po 62,69 € (250,76 €). Z celkového dlhu 1 001,83 € tak ostala nepremlčaná (a žalovaným nezaplatená) časť vo výške 751,07 € (1 001,83 € - 250,76 €). Žalovaným zaplatené splátky vo výške 185,38 € boli započítané na tú časť dlhu, ktorá bola najskôr splatná, teda na premlčané splátky. Po započítaní tejto zaplatenej sumy na prvé dve splátky a časť tretej splátky /ktoré sú premlčané/ ostal ešte premlčaný žalobcom uplatnený dlh do výšky 65,38 € (250,76 € - 185,38 €). Vo zvyšnej časti námietka premlčania vznesená žalovaným dôvodná nie je. Tie splátky, ktorých splatnosť nastala neskôr ako tri roky pred podaním žaloby, premlčané nie sú. Preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 751,07 €. Vo zvyšku uplatneného nároku, teda čo do zaplatenia sumy 65,38 € s príslušenstvom súd žalobu zamietol, pretože v tejto časti je nárok premlčaný a žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania. So splatnosťou dlhu žalovaného súvisí aj nárok žalobcu na úrok z omeškania. Ten si žalobca uplatnil vo výške 5,05% ročne, a od 15.10.2014 až do zaplatenia. Žalobcovi patrí podľa § 517 ods. 2 OZ, vo výške podľa § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd pri posúdení úroku z omeškania vychádzal v prvom rade z toho, že žalobcovi nemôže priznať viac, než sa domáha vo svojej žalobe. Ak sa domáha úrokov z omeškania od 15.10.2014, nemôže mu súd priznať úroky z omeškania za skoršie obdobie (§ 216 CSP). Ku dňu 15.10.2014 bol žalovaný v omeškaní so zaplatením sumy 125,38 € (dvoch nepremlčaných splátok, t.j. splátok splatných 11.09.2014 a 11.10.2014). Preto súd žalobcovi priznal úrok z omeškania od 15.10.2014 zo sumy 125,38 €. Následne súd priznal žalobcovi úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti tej - ktorej splátky počnúc splátkou splatnou 11.11.2014 až po splátku splatnú 11.08.2015 (pretože zaplatením splátky splatnej 11.08.2015 vo výške 61,48 € by došlo k úhrade celého uplatneného dlhu žalovaného do výšky 1 001,83 €). Výška úroku z omeškania podľa citovaných právnych predpisov je 5,05% ročne. Z uvedených dôvodov súd priznal žalobcovi úrok z omeškania 5,05% ročne: zo sumy 125,38 € od 15.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.11.2014 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.12.2014 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.01.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.02.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.03.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.04.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.05.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.06.2015 do zaplatenia, zo sumy 62,69 € od 12.07.2015 do zaplatenia, zo sumy 61,48 € od 12.08.2015 do zaplatenia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Rozhodol tak z dôvodu, že časť uplatneného nároku súd považuje za premlčanú (viď odsek 34 až 37 odôvodnenia tohto rozsudku, po odpočítaní toho, čo žalovaný zaplatil, je zostatok uplatneného premlčaného nároku vo výške 65,38 € (250,76 € -

185,38 €). V časti uplatneného úroku z omeškania súd považoval nárok za nedôvodný s poukazom na odôvodnenie uvedené v odsekoch 39 až 40 odôvodnenia tohto rozsudku (úrok z omeškania patrí žalobcovi len z jednotlivých splátok odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti, nie z celej dlžnej sumy naraz). Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Žalobca aj žalovaný boli v konaní čiastočne úspešní a čiastočne neúspešní. Pri posudzovaní miery ich procesného úspechu a procesného neúspechu súd vychádzal z uplatnenej istiny 816,45 €. Žalobca bol úspešný čo do zaplatenia 751,07 € a žalovaný čo do zaplatenia 65,38 €. Procesný úspech žalobcu predstavuje 91,99% z predmetu konania (751,07 € / 816,45 € x 100%) a procesný úspech žalovaného predstavuje 8,01% z predmetu konania (65,38 € / 816,45 € x 100%). Čistý procesný úspech žalobcu je vo výške 83,98% (91,99% - 8,01%). Preto súd priznal žalobcovi proti menej úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 83,98%. O výške trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, súdny úradník.

3. Osobitne sa súd zaoberal procesnou obranou žalovaného spočívajúcou v tvrdení, že zmluva o úvere je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi vidí žalovaný v tom, že v zmluve sa nachádza dojednanie o neprímerane vysokej odplate za poskytnutie úveru. K tomu súd uviedol, že dojednanie o odplate je aj podľa posúdenia súdu neprímerané. Odplata je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ neprímerane vysoká, pretože podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (celková odplata prevyšuje poskytnutú istinu - z predloženého splátkového kalendára vyplýva, že väčšia časť splátok sa mala použiť na úhradu úrokov ako na úhradu istiny). Toto dojednanie o odplate je však oddeliteľné od ostatného obsahu zmluvy. Neplatná pre rozpor so zákonom je teda len tá časť zmluvy, v ktorej je dohodnutá odplata, nie aj tá časť zmluvy, v ktorej je dohodnutá povinnosť žalovaného vrátiť poskytnutú istinu úveru. Navyše, žalobca sa ani plnenia z titulu dohodnutej odplaty v konaní nedomáha (žiada vrátiť len požičanú istinu, nič viac). Skutočnosť, že zákonodarca počítal s možnosťou oddeliť povinnosť na plnenie istiny od povinnosti na plnenie úrokov a poplatkov vyplýva aj z ustanovenia § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ako následok neuvedenia niektorých povinných údajov v zmluve o spotrebiteľských úveroch pozná vznik právnej domnienky, že dlh je bezúročný a bez poplatkov. To znamená, že aj zákonodarca počíta so situáciou, že veriteľovi na podklade zmluvy o spotrebiteľskom úvere vznikne len právo na zaplatenie istiny bez práva na zaplatenie úrokov a poplatkov, hoci v zmluve boli dohodnuté. Tieto dve práva teda sú oddeliteľné. Hoci žalovaný poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.09.2013 (3Co 151/2013, ECLI:SK:KSP0:2013:8109216144.2), je treba uviesť, že z tohto rozhodnutia bez poznania ďalších súvislostí nie je možné vyvodzovať závery aplikovateľné v tomto konaní. Nie je možné nevšimnúť si, že odvolací súd v rozhodnutí, na ktoré žalovaný poukazuje, skúmal len časť predmetu konania, kde súd prvého stupňa žalobu zamietol, pričom súd prvého stupňa v posudzovanej veci časť úrokov veriteľovi dokonca priznal (vo zvyšku žalobu zamietol z dôvodu, že vo zvyšku boli úroky neprímerane vysoké). Aj vo vzťahu k neplatnosti (celého) právneho úkonu odvolací súd vyvodil, že neplatný je len v takom prípade, ak sú úroky neprímerane vysoké a zároveň veriteľ pri uzatváraní zmluvy využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť. V citovanom konaní bol rozdiel aj v tom, že tam žalobca nijako nepreukázal, že by ho zaujímala bonita dlžníka (na rozdiel od tohto konania, kde žalobca skúmanie bonity žalovaného pred poskytnutím úveru preukázal). Súd poukazuje aj na iné rozhodnutia, kde odvolacie súdy potvrdzovali rozhodnutia súdov prvej inštancie, v ktorých súdy prvej inštancie v spotrebiteľských sporoch priznali veriteľovi istinu úveru a nepriznali mu neprímerane vysokú odplatu, napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.06.2018 vo veci sp. zn. 5Co/70/2018 - ECLI:SK:KSKE:2018:7817205290.1, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.03.2014 vo veci sp. zn. 6Co/865/2013 - ECLI:SK:KSTN:2014:3113217900.1., rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.02.2014 vo veci sp. zn. 6Co/97/2014 - ECLI:SK:KSTN:2014:3112230894.1. Zo strany žalobcu malo dôjsť k zneužitiu ľahkovážnosti a finančnej núdze žalovaného ako spotrebiteľa, lebo žalobca ničím nepreukázal, že by ho zaujímala skutočná bonita žalovaného, stav jeho núdze alebo skutočnosť, či bude plniť záväzky z úverového vzťahu. Toto tvrdenie žalovaného však súd považoval za nepreukázané. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca sa zaoberal posudzovaním tzv. bonity žalovaného, teda jeho schopnosti splácať poskytnutý úver. Sám žalovaný podpísal dotazník hodnotenia dlžníka (č.l. 52 spisu), kde uviedol svoje príjmy, výdavky a majetkové pomery. Ak svojím podpisom pred poskytnutím úveru (07.04.2014) sám žalovaný potvrdil, že jeho príjmy prevyšujú jeho výdavky takým spôsobom, že má dostatok zdrojov na splácanie úveru, nemožno hovoriť, že by žalobca konal ľahkovážne a bez primeranej obozretnosti. Žalovaný prehlásil aj skutočnosť, že si je vedomý trestných následkov uvedenia nesprávnych údajov podstatných pre posúdenie jeho schopnosti splácať úver. Ak teda v čase posudzovania podmienok pre poskytnutie úveru v skutočnosti neuviedol pravdu a žalobcu

zaviedol, vystavuje sa riziku trestného postihu pre trestný čin úverového podvodu. Žalobca však podľa názoru súdu nemal dôvod predpokladať, že žalovaný pri vypĺňaní dotazníka o svojich majetkových pomeroch nie je dobromyseľný. Okrem toho, súd vychádzal aj z toho, že žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia o ľahkovážnosti a finančnej núdzi v čase uzatvárania zmluvy nenavrhol vykonať žiaden dôkaz (navrhol síce svoj vlastný výsluch, avšak napokon na tomto netrval a hoci by aj na vlastnom výsluchu ako dôkaze trval, súd by musel pri hodnotení takého dôkazu prihliadať aj na jeho otáznu objektivitu). Preto súd posúdil toto tvrdenie žalovaného len ako účelové, ničím nepreukázané, urobené v snahe vyhnúť sa akejkolvek povinnosti na plnenie.

4. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom I. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že podanú žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500045215 zo dňa 09.04.2014 je spotrebiteľskou zmluvou. Aj súd prvej inštancie konštatoval, že táto zmluva má povahu zmluvného formulára vopred pripraveného veriteľom. Čo sa týka jeho námietky týkajúcej sa posúdenie schopnosti žalovaného (spotrebiteľa) splácať spotrebiteľský úver, v tejto časti súd prvej inštancie na základe vykonaných listinných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V súlade s § 132 CSP bolo povinnosťou žalobcu uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Skúmanie schopnosti spotrebiteľa splácať úver bolo povinnosťou žalobcu, nie žalovaného, pričom žalovaný nikdy netvrdil, že žalobcovi vedome poskytol nepresné alebo nepravdivé údaje (žalovaný poskytoval žalobcovi všetky požadované údaje v dobrej viere, pričom žiaden vykonaný dôkaz nepreukázal opak). Dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu splnenia povinnosti žalobcu vyplývajúcej z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 09.04.2014 (ku dňu uzavretia zmluvy) zaťažuje žalobcu, nie žalovaného. Z vykonaných dôkazov pritom nevyplýva, že žalobca hodnotil schopnosť žalovaného splácať úver podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého bolo povinnosťou žalobcu posúdiť schopnosť spotrebiteľa (žalovaného) splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou. Má za to, že žalobcom predložený formulár Hodnotenie dlžníka splnenie povinnosti žalobcu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nepreukazuje. Konanie s odbornou starostlivosťou znamená povinnosť žalobcu vychádzať z premisy, že pri hodnotení výdavkov žalovaného mal zohľadniť aj výšku životného minima v zmysle zákona č. 601/2003 Z. z. zákon o životnom minime (vo vzťahu k žalovanému a osobám, s ktorými žil v danom čase v spoločnej domácnosti). Uvedené však žalobca zjavne neskúmal, presnejšie ním predložené dôkazy takéto skúmanie nepreukazujú. Z predloženého Hodnotenia dlžníka totiž vyplývajú dôvodné pochybnosti o tom, či po uhradení bežných výdavkov a splátok úveru mala žalovanému zostať disponibilná suma, ktorá by postačovala na úhradu akýchkoľvek nepredvídateľných okolností, čo mohlo mať za následok ohrozenie schopnosti spotrebiteľa splácať predmetný úver. V prípade, ak žalobca ako veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere zistí, resp. mohol a mal zistiť, že spotrebiteľovi po úhrade mesačných výdavkov a splátok úveru, zostane disponibilná suma, ktorá nepostačuje na úhradu nepredvídateľných okolností, čo môže mať za následok ohrozenie schopnosti spotrebiteľa splácať dojednaný úver, nie je v súlade s odbornou starostlivosťou žalobcu pristúpiť k uzavretiu danej zmluvy o úvere. V danom prípade tak vznikajú dôvodné pochybnosti, či žalobca proces posudzovania úverovej schopnosti žalovaného neposudzoval neodôvodnene úzko a účelovo, bez ohľadu na komplexnú finančnú situáciu spotrebiteľa aktuálnu v danom čase, vrátane jej možného dopadu na zmenu schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Takýto postup žalobcu nemožno v žiadnom prípade považovať za odborný prístup vo vzťahu k slabšej zmluvnej strane (spotrebiteľovi) v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalobca ako nebanková spoločnosť má niesť dôsledky svojho konania, a to aj vo vzťahu k nedbanlivosti pri overovaní bonity spotrebiteľa, jeho životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver. Dôkazom pochybenia žalobcu pri plnení jeho povinností v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sú nepochybne aj skutkové závery súdu prvej inštancie, že žalovaný v lehote splatnosti nezaplatil žiadnu splátku, že už prvú dohodnutú splátku zaplatil oneskorene, omeškal sa aj so zaplatením nasledujúcich splátok, pričom spolu zaplatil len sumu 185,38 €. Osobitne sa mal súd prvej inštancie zaoberať jeho procesnou obranou spočívajúcou v tvrdení, že zmluva o úvere je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Aj súd prvej inštancie konštatuje, že dojednaná odplata je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ neprimerane vysoká, pretože podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (celková odplata prevyšuje poskytnutú istinu - z predloženého splátkového kalendára vyplýva, že väčšia časť splátok sa mala použiť na úhradu úrokov ako na úhradu istiny). Toto dojednanie o odplate je však podľa súdu oddeliteľné od ostatného obsahu zmluvy a neplatná pre rozpor so zákonom je len tá časť zmluvy, v ktorej je dohodnutá odplata, nie aj tá časť zmluvy, v ktorej je dohodnutá povinnosť žalovaného vrátiť

poskytnutú istinu úveru. Má za to, že uvedené závery súdu prvej inštancie vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a z nesprávnych skutkových zistení, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ako už uviedol vyššie, žalobca nepreukázal, že bonitu žalovaného skúmal v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. s odbornou starostlivosťou. Žalobcom predložené dôkazy (formulár Hodnotenie dlžníka) preukazujú opak, t.j. pochybnosti o schopnosti žalovaného úver splácať. Zároveň má za to, že námietka absolútnej neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy ako celku pre jej rozpor s dobrými mravmi bola uplatnená dôvodne. Vo vyjadreniach namietal, že úverová zmluva je ako celok neudržateľná pre dojednanie neprímeranej výšky úrokov (s neprímeranou výškou ktorých sa stotožnil aj súd prvej inštancie a ktorá je zjavná, nakoľko úroky prevyšovali istinu úveru) a príslušenstva v bode 6 zmluvy, neprímeraných poplatkov uvedených v bode 8.1, či rozhodcovskej zmluvy. Konanie žalobcu pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi a právnymi normami zameranými na ochranu spotrebiteľa, ak žalobca viacnásobne a hrubo porušil práva žalovaného (nedostatočné zisťovanie bonity žalovaného, požadovanie úžerného úroku, zakomponovanie neprijateľných podmienok do zmluvy), čo daný úkon - Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500045215 ako celok robí neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V danom prípade navyše žalobca v zmluve výšku úroku a RPM uviedol, pričom si zvolil ich výšku, ktorá zjavne spĺňala podmienky civilnoprávnej úžery. Z pohľadu žalobcu ako nebankovej spoločnosti pritom nepochybne platí, že dohoda o príslušenstve je pre neho podstatnou skutočnosťou a nie je oddeliteľná od hlavného záväzku, keďže v opačnom prípade (t.j. bez tejto dohody) by k uzavretiu úverovej zmluvy takmer určite nepristúpil. Súd prvej inštancie tak otázku absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy ako celku pre rozpor s dobrými mravmi nesprávne právne posúdil a pri tomto posudzovaní nezohľadnil konkrétne okolnosti daného prípadu. Pokiaľ žalobca ako profesionálna firma podnikajúca v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov pri dojednávani úveru opakovane porušil svoje zákonné povinnosti, do zmluvy zakomponoval neprijateľné zmluvné podmienky, pričom jeho konanie odporuje dobrým mravom a dosahuje úroveň civilnoprávnej úžery, žiadne z práv vyplývajúcich zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500045215 nemohol žalobca nadobúdať v dobrej viere. S prihliadnutím na tieto skutočnosti je potom nevyhnutné posudzovať aj otázku udržateľnosti úverovej zmluvy ako celku a poskytovania právnej ochrany očakávaniam žalobcu. Žalovaný má za to, že žalobca nemôže legitímne očakávať, aby bola jeho konaniu poskytnutá právna ochrana na úkor práv spotrebiteľa. Žalobca sa tak nedôvodne podanou žalobou domáhal voči žalovanému vrátenia istiny poskytnutého úveru. Z dôvodu absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy mu totiž takýto nárok nikdy nevznikol a vzniknúť ani nemohol, pretože plnenie z absolútne neplatného právneho úkonu nezakladá nárok na vrátenie poskytnutej istiny úveru, ale nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalovaný najskôr v konaní tvrdil, že nebola skúmaná jeho schopnosť splácať požadovaný úver. Po preukázaní opaku tvrdí, že nebola skúmaná dostatočne, pretože on neposkytol presné a úplné údaje. Za uvedenie nepresných, neúplných a nepravdivých údajov zo strany žalovaného má podľa žalovaného zodpovedať žalobca, lebo nezistil to, že žalovaný neuvádza pravdivé údaje. V tejto súvislosti poukázal na § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu podania žiadosti o úver. Veriteľ - žalobca teda ex lege má právo spoliehať sa na to, že žiadateľ o úver mu uvedie pravdivé údaje. Poukázal tiež na to, že v čase uzavretia zmluvy žalobca ani nemohol požiadať napríklad o údaje z registra bankových úverov. Žalobca nemá postavenie banky alebo pobočky zahraničnej banky, čiže ex lege nemal prístup k informáciám, ktoré tvoria obsah a predmet bankového tajomstva. Tvrdí, že žalobca dostatočne a v súlade so zákonom preukázal, že posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver. Ak ten uviedol nepravdivé údaje, potom je otázne, na základe akého ustanovenia a právneho záveru by za takéto konanie žalovaného mal niesť dôsledky žalobca. Z posudzovania príjmu a výdavkov vyplýva, že žalobca dospel dôvodne k záveru, že žalovanému zostáva aj suma potrebná na úhradu splátky. Ak teraz tvrdí, že ním uvedené údaje neboli presné, úplné a správne, potom sám svoje konanie označuje za porušenie § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. To, že žalovaný riadne nezaplatil ani jednu splátku riadne, nesvedčí o porušení povinnosti žalobcu, ale žalovaného. Žalovaný ďalej tvrdí, že uzavretá zmluva by mala byť neplatnou v celom rozsahu a práve pre tento účel uplatňuje námietku premlčania. Z uvedeného vyplýva, že motiváciou žalovaného k tvrdeniu o neplatnosti zmluvy je práve námietka premlčania. Pre vznik akejkoľvek zmluvy či právneho úkonu je potrebné, aby mali obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k ich vzniku. Ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti (t.j. fakultatívne), potom absencia takýchto fakultatívnych dojednaní (či už pre ich neplatnosť, nedojednanie a pod.) má za následok len to, že takéto dojednania nie sú platné alebo sa neuvádzajú. Ich nedodržanie teda nemá za následok ich nevzniknutie právneho úkonu, rovnako ako ich neplatnosť nemá za následok neplatnosť právneho úkonu (napr. Fekete, I. : Občiansky zákonník. Komentár. EPOS. 2007, str. 119). Určenie

podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 493 Obchodného zákonníka. Podstatnými náležitosťami zmluvy je dohoda o úvere, záväzok tieto prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Dohoda o výške úrokov nie je podstatnou náležitosťou úverovej zmluvy, čo vyplýva aj zo znenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Zákonná úprava teda vychádza z toho, že absencia dohody o úrokoch („ak úroky nie sú takto určené“ odkazuje na úpravu v predošlej vete daného ustanovenia, t.j. buď ich dojednanie alebo určenie zákonom) nemá vplyv na platnosť úverovej zmluvy. Aj súdna prax dospel k záveru, že absencia platného dojednania o úroku nemá na platnosť úverovej zmluvy ako takej žiadny vplyv (napríklad rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/97/2014 z 25.02.2014). Nárok uplatnený žalobou na zaplatenie istiny úveru preto nie je žiadnym nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale ide o legitímny nárok žalobcu ako veriteľa, ktorý má oporu v zmluve. Navrhoval, aby odvolací súd napádaný rozsudok potvrdil ako vecne správne rozhodnutie a súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že pri svojom pôvodnom tvrdení, že zo strany žalobcu nebola skúmaná jeho schopnosť splácať požadovaný úver, vychádzal z dôkazov, ktoré mal v danom čase k dispozícii (predmetný formulár Hodnotenie dlžníka predložil žalobca až v priebehu súdneho konania, žalovaný ho skôr k dispozícii nemal) a zo skutočností, ktoré si vzhľadom na časový odstup od uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere pamätal. Vzhľadom na vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu opätovne zdôrazňuje, že žalovaný nikdy netvrdil, že žalobcovi pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom úvere vedome poskytol nepresné, neúplné, či nepravdivé údaje. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu o.i. uvádza, že „Za uvedenie nepresných, neúplných a nepravdivých údajov zo strany žalovaného má podľa žalovaného zodpovedať žalobca, lebo nezistil to, že žalovaný neuvádza pravdivé údaje“. Žalovaný však nič také netvrdí. Podstata odvolacích dôvodov v tej otázke spočíva v tom, že žalovaný poskytol žalobcovi údaje, ktoré od neho žalobca požadoval, pričom tieto údaje žalobca nevyhodnotil v súlade so zákonom, resp. súdu nepreukázal, že posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver v súlade so zákonom. Žalobca sa slobodne rozhodol podniknúť v oblasti, ktorá je osobitne právne regulovaná, a to poskytovanie spotrebiteľských úverov, preto je povinný rešpektovať svoje povinnosti vyplývajúce z osobitných právnych predpisov. Nie žalovaný, ale žalobca bol povinný uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu splnenia svojich povinností vyplývajúcich z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 09.04.2014 (ku dňu uzavretia zmluvy), čo žalobca nepreukázal. Žalobca bol povinný hodnotiť schopnosť žalovaného splácať úver podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. túto schopnosť žalovaného posúdiť s odbornou starostlivosťou. Konanie s odbornou starostlivosťou znamená povinnosť žalobcu vychádzať z premisy, že pri hodnotení výdavkov žalovaného mal zohľadniť aj výšku životného minima v zmysle zákona č. 601/2003 Z. z. zákon o životnom minime. Žalovaný žalobcovi v dobrej viere poskytol ním požadované údaje, určiť rozsah požadovaných údajov a ich následné vyhodnotenie však bolo výlučne povinnosťou žalobcu, nie žalovaného. Žalovaný nebol povinný osobitne upozorňovať žalobcu na aktuálne sumy životného minima a ich význam, ani na povinnosť žalobcu konať s odbornou starostlivosťou (o relevancii týchto skutočností navyše žalovaný v danom čase ani nemal vzhľadom na svoje vzdelanie vedomosť). V prípade, ak žalobca ako veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere zistí, resp. mohol a mal zistiť, že spotrebiteľovi po úhrade mesačných výdavkov a splátok úveru, zostane disponibilná suma, ktorá nepostačuje na úhradu nepredvídateľných okolností, čo môže mať za následok ohrozenie schopnosti spotrebiteľa splácať dojednaný úver, nie je v súlade s odbornou starostlivosťou žalobcu pristúpiť k uzavretiu danej zmluvy o úvere. Naďalej má za to, že žalobcom predložený formulár Hodnotenie dlžníka splnenie povinností žalobcu vyplývajúcich z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nepreukazuje, čo je len ďalší dôkaz o neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy pre jej rozpor so zákonom. V ostatnom sa pridrižiava doterajších podaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhoval, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že podanú žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v konaní dostatočne presne po skutkovej i právnej stránke preukázal a vysvetlil, ako žalobca postupoval pri posudzovaní schopnosti splácať úver žalovaným. Skutočnosť, že žalovaný viní žalobcu z toho, že ten nezistil nepravdivosť údajov oznámených žalovaným sa javí ako postup známy už v rímskom práve a označovaný ako nemo turpitudinem suam allegare potest. Je totiž kuriózne, že žalovaný sa domáha výhody z toho, že žalobcu pravdivo neinformoval s tvrdením že je chybou žalobcu že nezistil takého jeho konanie. Zo žalovaným uvádzaných tvrdení nie je zrejmá ani praktická stránka realizovateľnosti ním uvádzaných

tvrdení, teda ako by mohol žalobca ako veriteľ overovať niektoré údaje, keď neexistovali k tomu zákonné možnosti. V čase uzavretia zmluvy žalobca nemohol požiadať napríklad o údaje z registra bankových úverov. Žalobca nemá postavenie banky alebo pobočky zahraničnej banky, čiže ex lege nemal prístup k informáciám, ktoré tvoria obsah a predmet bankového tajomstva. Možnosť prístupu do údajov uvádzaných v bankovom registri vznikla až od 30.09. 2015, kedy nadobudla účinnosť novela zákona č. 129/2010 Z.z. Do tohto registra tak žalobca nemohol prístupiť, ani keby chcel a akékoľvek údaje z neho ani použiť bez toho, aby nepostupoval v rozpore so zákonom o bankách a so zákonom o ochrane osobných údajov. Od vyššie uvedeného dňa bol zriadený aj register nebankových úverov. Tvrdenia žalovaného považuje nielen za neadekvátne, ale za nerealizovateľné bez toho, aby nedošlo k porušeniu zákona. Preukázal, že na základe údajov poskytnutých žalovaným bolo osvedčené, že spĺňa podmienky pre poskytnutie úveru a jeho splácanie. Ak sa tak ale udialo na základe nepravdivých údajov poskytnutých žalovaným, za túto okolnosť žalobca nemôže niesť právnu zodpovednosť. Vo zvyšnom trvá na vyjadrení k odvolaniu a ostatných vyjadreniach, ktoré súdu v konaní predložil. Navrhoval, aby odvolací súd napádaný rozsudok potvrdil ako vecne správne rozhodnutie a súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch I. a III ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

9. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

10. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 751,07 € s príslušenstvom do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

12. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že žalobca ako veriteľ konajúci v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný, ktorý nekonal v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti uzavreli dňa 09.04.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500045215. Zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Keďže si žalobca podanou žalobou neuplatňoval právo na zaplatenie úrokov a inej odplaty na podklade zmluvy, správne súd prvej inštancie konštatoval, že nemalo žiaden význam skúmať, či zmluva obsahuje všetky náležitosti, ktoré sú potrebné pre platné dojednanie úrokov a poplatkov. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie mal ďalej odvolací súd za preukázané, že žalovaný čerpal úver do výšky 1 001,83 €, pričom v lehote splatnosti nezaplatil žiadnu splátku. Už prvú dohodnutú splátku zaplatil oneskorene a omeškal sa aj so zaplatením nasledujúcich splátok. Spolu zaplatil len sumu 185,38 €. Žalovanému teda ostala neuhradená povinnosť zaplatiť žalobcovi zvyšok poskytnutej istiny úveru, teda sumu 816,45 € (1 001,83 € - 185,38 €). Súd prvej inštancie správne prihliadol na vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku. Pre posúdenie dôvodnosti námietky premlčania sa súd prvej inštancie správne najskôr vysporiadal s určením splatnosti úveru, pričom správne dospel k záveru, že nedošlo k žiadnej zmene dohody o splatnosti poskytnutého úveru v mesačných splátkach splatných vždy k 11. dňu v mesiaci, počnúc 11.05.2014 a správne posúdil, že splatnosť dlh nastala v mesačných splátkach po 62,69 €, počnúc 11.05.2014, až do splatenia poskytnutej istiny. Premlčané sú teda aj podľa odvolacieho súdu všetky splátky, ktorých splatnosť nastala pred 07.09.2014 (skôr ako tri roky pred podaním žaloby). Ide o štyri splátky po 62,69 € (250,76 €). Z celkového dlhu 1 001,83 € tak ostala nepremlčaná (a žalovaným nezaplatená) časť vo výške 751,07 € (1 001,83 € - 250,76 €). Po započítaní tejto zaplatenej sumy na prvé dve splátky a časť tretej splátky / ktoré sú premlčané/ ostal ešte premlčaný žalobcom uplatnený dlh do výšky 65,38 € (250,76 € - 185,38 €). Preto súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 751,07 €, pričom

rovnako správne priznal žalobcovi aj príslušné zákonné úroky z omeškania, tak ako sú špecifikované vo výroku rozhodnutia.

13. Súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal aj procesnou obranou žalovaného spočívajúcou v tvrdení, že zmluva o úvere je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi videl žalovaný v tom, že v zmluve sa nachádza dojednanie o neprimerane vysokej odplate za poskytnutie úveru. V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že aj podľa posúdenia súdu je dojednanie o odplate neprimerané, odplata je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ neprimerane vysoká, pretože podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (celková odplata prevyšuje poskytnutú istinu - z predloženého splátkového kalendára vyplýva, že väčšia časť splátok sa mala použiť na úhradu úrokov ako na úhradu istiny). Toto dojednanie o odplate je však aj podľa názoru odvolacieho súdu oddeliteľné od ostatného obsahu zmluvy. Neplatná pre rozpor so zákonom je teda len tá časť zmluvy, v ktorej je dohodnutá odplata, nie aj tá časť zmluvy, v ktorej je dohodnutá povinnosť žalovaného vrátiť poskytnutú istinu úveru. Z uvedeného dôvodu je tak toto zmluvné dojednanie podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné, pričom neplatnosť tohto dojednania nečiní neplatnou celú zmluvu o revolvingovom úvere, keď dojednania o odplate možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy /§ 41 Občianskeho zákonníka/. Navyše, žalobca sa ani plnenia z titulu dohodnutej odplaty v predmetnom konaní nedomáhal (žiada vrátiť len požičanú istinu, nič viac). Žalovaný ďalej pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní namietal, že zo strany žalobcu malo dôjsť k zneužitiu ľahkovážnosti a finančnej núdze žalovaného ako spotrebiteľa, lebo žalobca ničím nepreukázal, že by ho zaujímala skutočná bonita žalovaného, stav jeho núdze alebo skutočnosť, či bude plniť záväzky z úverového vzťahu. Toto tvrdenie žalovaného však aj odvolací súd považoval za nepreukázané. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalobca sa zaoberal posudzovaním tzv. bonity žalovaného, teda jeho schopnosti splácať poskytnutý úver. Sám žalovaný podpísal dotazník hodnotenia dlžníka, kde uviedol svoje príjmy, výdavky a majetkové pomery. Ak svojím podpisom pred poskytnutím úveru (07.04.2014) sám žalovaný potvrdil, že jeho príjmy prevyšujú jeho výdavky takým spôsobom, že má dostatok zdrojov na splácanie úveru, nemožno ani podľa odvolacieho súdu hovoriť, že by žalobca konal ľahkovážne a bez primeranej obozretnosti. Správne ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný sám prehlásil aj skutočnosť, že si je vedomý trestných následkov uvedenia nesprávnych údajov podstatných pre posúdenie jeho schopnosti splácať úveru. Ak teda v čase posudzovania podmienok pre poskytnutie úveru v skutočnosti neuviedol pravdu a žalobcu zaviedol, vystavuje sa riziku trestného postihu pre trestný čin úverového podvodu. Žalobca však ani podľa odvolacieho súdu nemal dôvod predpokladať, že žalovaný pri vyplňaní dotazníka o svojich majetkových pomeroch nie je dobromyseľný. Okrem toho, súd prvej inštancie správne vychádzal aj z toho, že žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia o ľahkovážnosti a finančnej núdzi v čase uzatvárania zmluvy nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Preto súd prvej inštancie správne posúdil toto tvrdenie žalovaného len ako účelové, ničím nepreukázané, urobené v snahe vyhnúť sa akejkoľvek povinnosti na plnenie. Odvolací súd ešte dodáva, že podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Teda ak by si žalobca nesplnil povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. (čo v danom prípade preukázané nebolo), nebol by oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru alebo by sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, teda toto porušenie povinnosti veriteľa by nerobilo neplatnou celú zmluvu, pričom ako už bolo uvedené vyššie žalobca v predmetnom konaní žiada vrátiť len požičanú istinu, nič viac. Preto odvolací súd námietky žalovaného uvádzané v odvolaní nepovažoval za opodstatnené.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalovaného za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu

trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).